

Willie Van Peer

POLITIEKE INSTELLINGEN IN BELGIE

Het boek *Waarde landgenoten* van Leo Neels en Katelijne Ronse voorziet in een dubbele behoefte. In de eerste plaats wordt de gewone burger een duidelijk beeld geboden van de wijze waarop de instellingen van zijn land (België) functioneren. Bovendien heeft zich tijdens de voorbije tien jaren een diepgaande staatshervorming voltrokken. Deze ging onder meer gepaard met een zekere decentralisatie, waardoor grotere bevoegdheden aan regionale bestuursorganen werden toegekend. Maar daarmee werden ook totaal nieuwe bestuursorganen in het leven geroepen (zoals bijvoorbeeld de gewestraden en de gemeenschapsraden), ieder met eigen specifieke bevoegdheden, maar ook met hun onvermijdelijke documenten, jargon, en ambtenarenapparaat. Het resultaat van deze staatshervorming is dat de modale Belg op dit ogenblik nauwelijks meer weet hoe zijn land georganiseerd is en bestuurd wordt. Er is dus grote nood aan heldere informatie hierover. Ook in deze behoefte aan verduidelijking voorziet dit boek.

In de inleiding worden de Belgische politieke instellingen gesitueerd in een ruimer kader van politieke stelsels in het algemeen, en van een democratische staatsstructuur in het bijzonder. Vervolgens komen de instellingen op gemeentelijk, provinciaal, regionaal, en nationaal vlak achtereenvol-

volgens aan de orde. Bij de eerste ligt het accent in de beschrijving vooral op de vertegenwoordiging, de werking, en de dienstverlening van deze instellingen. Bij de bespreking van parlement en senaat (Nederlands Eerste en Tweede Kamer) gaat de aandacht hoofdzakelijk uit naar het wetgevende apparaat en zijn verhouding tot de uitvoerende macht. Daarnaast komen ook andere controle-organen op de regering ter sprake: de Raad van State, het Rekenhof, de politieke partijen, en de sociale partners. Het laatste hoofdstuk behandelt toekomstperspectieven, waarin de kritiek op de politieke instellingen wordt vertaald in een aantal adviezen voor de toekomst.

Als geheel blinkt dit boek uit door de helderheid van de terminologische ontwarren, de overzichtelijke tabellen en samenvattingen, de frisse presentatie, en de leuke illustraties: spot- en andere prenten, oude affiches, enz. De auteurs (en de uitgeverij) verdienen dan ook niets dan lof, omdat zij erin geslaagd zijn een zo droge en ingewikkelde materie op zulke prettige en overzichtelijke wijze aan te bieden.

Leo Neels en Katelijne Ronse *Waarde landgenoten. Onze politieke instellingen*. Leuven: Uitgeverij Kritak, 1981, 83 pag. (225 Bf, ca f 15,-). Besteladres: Vesaliusstraat 1, 3000 Leuven, België).

Ella Bohnenn

LEREN LEZEN EN SCHRIJVEN

Bij het Studiecentrum NCVO in Amersfoort is het boekje *Leren lezen en schrijven uit eigen ervaring; een theorie- en praktijkboek voor taalcurssussen*, uitgegeven. Geschreven door Riet Hammen-Poldermans, op verzoek van de projectgroep Alfabetisering en het Studiecentrum NCVO.

De laatste jaren is het alfabetiseringswerk fors gegroeid. Het aantal projecten en het aantal begeleiders dat er werkt is snel gestegen.

Er bestaat geen vastomlijnde werkwijze voor het leren lezen en schrijven van volwassenen. Begeleiders en cursisten zoeken veelal samen naar de juiste invulling van hun leren. Dit brengt nogal wat onzekerheden met zich mee voor cursist én begeleider.

Dit boekje is geschreven om (beginnende) begeleiders houvast te bieden bij dit zoeken. Riet Hammen-Poldermans kiest voor de ideeën van Freire, voor zijn visie op leren lezen en schrijven, voor zijn benadering van de analfabeet als representant van de onderdrukte laag van de samenleving. Ze kiest voor 'problematiserend leren', dat wil zeggen: leren lezen en schrijven is niet alleen een techniek die je even onder de knie moet krijgen, maar het is een middel om greep te krijgen op je eigen situatie. Het betekent dat de eigen taal, de ervaringen en leefomstandigheden van de cursist uitgangspunt zijn voor het leren. De cursist bepaalt de inhoud van het leren.

Dit heeft consequenties voor de lessituatie. In dit